

Megjelenik évente hatszor.	„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.	X. évfolyam 1. szám.
----------------------------	---	-------------------------

TARTALOM:

Hol akarsz lakozni 1933-ban ?	1
1932 évi lezámolásaink.	2
Missziólevél Kisásziából.	3
A nyelv bűnei.	5
A meg nem osztott szolgálat.	6
Tíz parancsolat a gyermekiskolai tanítók számára.	7
Bpest „C” gyülekezetének „Tábea” jelentése az 1932. év IV. negyedéről.	7
Halálozás.	8

Mivel a
Reggeli Dicséret
Naptár-ból
1933

évre még egy kevés készletünk van, arra hívjuk fel kedves Testvéreink és Barátaink figyelmét ismételten, hogy ha még nem szerezték volna be, úgy most még meglehetrendelni azt, a gyülekezetek traktát fiókjai útján a Kiadóhivataltól.

Az ára 80 fillér.

Hol akarsz lakozni 1933-ban?

Igen szép szokás az év első napján egymásnak boldog új évet kívánni. Sokak számára ez a kívánság nem csak egy formaiság, hanem valóban szívből jövő óhaj is. — De mennyiszer bizonyult már erőtelennek ez a kívánság — mert a sorsdöntő erővel nem kötöttek örök szövetséget. Az ember önmaga nincsen abban a helyzetben, hogy saját sorsát úgy irányítsa, hogy minden kívánsága valóra váljon.

Az igazi boldogsághoz hozzá tartozik első sorban is az, hogy a szükséges feltételek meg legyenek. Egyébként minden jókívánság csak üres szó marad.

Jézus a hegyibeszédben megemlíti a maradandó boldogság feltételeit, amelyek minden egyes emberre érvényesek. Azt mondja: „boldogok a lelki szegények, a szelidek, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, az irgalmasok, a tiszta szívűek, a békességre igyekezők.”

Azok az emberek, akik ezekkel a tulajdonságokkal bírnak, azok egy magasabb világban élnek, ahová a mindennapi élet lármája, zaja, az egyenlenségnek, meghasonlásnak, visszavonásnak, viszálykodásnak és ziláltságnak lelkülete nem hatolhat fel. Ezek az egyének a gyűlöletnek és irigységnek mérgező levegőjétől megtisztított légkörben élnek és tiszták, érintetlenek maradnak e bűnös világ befolyásától. Ők az isteni megelégedettség és felülemelkedettség hegycsucsain lakoznak és nem engedik magukat e bűnös világ sarába lerántani. Ezért isteni jellemük és erényeik gyümölcsét élvezik.

De némelyek mondhatják közülünk, hogy a természettől így megáldott könnyen mozoghat ebben az irányban, de éppen ez hiányzik a legtöbb embertől és így a legtöbb ember arra van ítélve, hogy a szürke mindennapi életben küzdjön és elessen, mert ezt a magaslatot egyszerre nem tudta elérni.

És mégis: ez a magaslat minden ember számára elérhető! Inne az út, amelyen ez lehetséges: „Én vagyok az út” mondja Jézus.

Egykor valaki megkérdezte a Mestert: „Rabbi, hol lakol?” Monda nekik: „jőjjetek és lássátok meg.” (Ján. 1, 38. 40.) Ők pedig követték őt a lakására és nála maradtak azon a napon. Ekkor tapasztalták, hogy Jézus lelkülete egészen más, magasztosabb, felemelkedettebb, fenségesebb mint az emberek lelkülete. Ebben a világban élt ugyan, de nem eszerint a világ szerint. E világ dolgai körülvették Őt, hatottak is azok reá, de Ő nem vesztette el lelki egyensúlyát ezek által. Továbbra is a föld magaslatain lakozott és járt. Ezért meg tudta őrizni teljes nyugalmát minden körülmények között, mert vett magának időt ahhoz, hogy mindent jól átgondoljon és elhatározzon.

A szombatigazsága, amelyet nekünk mint népnek az egész világon hirdetni kell, a következő szavakban tartalmazza ezt a fontos gondolatot: „Ha megtartóztatod szombaton lábadat és nem üzöd kedvtelésedet és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban és én hordozlak a föld magaslatain és azt mívelem, hogy Jákóbnak atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!”

Aki a szombat Urához fordul, az tapasztalni fogja azt, amit egykor Dávid is tapasztalt és mondhatja majd vele együtt! „Olyanná teszi

lábamat mint a szarvasé és az én magas helyeimre állít engem.” Zsolt. 18, 34.

A mi előjogunk Krisztus eljövendő országának ígését minden népnek a föld kerekességén hirdetni, a mi Urunknál magas helyeken lakozni, ahonnan korunk legnagyobb nehézségeit a legteljesebb lelkinyugalommal és szívbeli békével szemlélhetjük. Üdvözljük ezzel a gondolattal az 1933-as évet.

„Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, akit véd az Úr, a te segítségednek pajzsa, aki a te dicsőségednek fegyvere! Hizelegnek majd néked a te ellenségeid és te azoknak magaslatait taposod.” 5. Mózes 33, 29.

Huenergardt J. F.

1932 évi leszámolásaink.

Első pillanatra csodálkozni fogtok, hogy *leszámolásainkról* akarok Veletek egyet-mást közölni. De tényleg nem egy, hanem 4 leszámolásunk volt január havában; külön a három területé és ezen felül az Unió leszámolása. Mint egy nagy család az egész országban tudni akarjuk, hogy az egyes területek hogyan állnak. Ez az, amit Veletek közölni óhajtok.

A keleti terület leszámolása

folyó évi jan. hó 23-án volt Miskolcon. A leszámolási bizottság tagjai hiánytalanul összejöttek és a bizottság alapos és gondos munkát végzett.

Sohlmann atyafi, a keleti terület elöljárója részletes jelentésben beszámolt a műnek minden ágáról és jelentéséből megtudtuk, hogy a sok elhelyezés dacára is a lélekmentés elég eredményes volt. Keresztség és szavazás által 89 lélek lett fölvéve. Igaz a veszteségek is nagyok voltak, kizárás és halálozás által 68 lélek. Ez a nagy veszteség, erősen lecsökkentette a különben jó eredményt. A keleti terület gyülekezeteiben komoly munka folyik és sok olyan lélek, aki megfeledezett hívői méltóságáról, kiesik a sorokból. Magát a veszteséget szívünkben sajnáljuk, mégis örülünk, hogy ez a rostálás folyik, amelyről az Úr Jézus megállapította, hogy annak lenni kell az övéi között, de ő imádkozik, hogy az őszinték hite el ne fogyatkozzék.

A jólét terén a keleti terület nagy erőfeszítéseket tett. Bár a Tábeák igen szép eredményekkel dolgoztak és a központi jóléti pénztárnak 1,962.— P bevétele volt, mégis, miután 3,326.— P utalványoztak ki, úgy ez a pénztár 1,364.— P hiánnyal zárult. Szomorú, hogy a jóléti célokra kiadott ezen összeg meggyöngyöztette azt a kevés

forgótőkét, amellyel a terület rendelkezik. Úgy nem szabad gazdálkodni, hogy a központi pénztárból kifoggyon a pénz, mert akkor a terület nagy nehézségekbe juthat. Bár az adventi műben meg van a teljes készség a felebaráti szeretet gyakorlására, mégis a lehetőség határain belül kell megmaradni.

Igen öröndetes és a jó gazdálkodásnak jele, hogy bár a tized csökkent körülbelül 15%-al, mindazonáltal a terület kijött úgy, hogyha az alapokban ez a hiány elő nem állott volna körülbelül 800.— P felesleggel zárható volt a terület. Ez annál öröndetesebb jelenség, mivel az utóbbi években a terület nagy hiánnyal küzdött.

A nyugati terület leszámolása

január 24-én Budapesten lett megtartva. Itt is nagy változások voltak, amennyiben az Unióközgyűlésen a kedves Voigt atyafi, aki mintegy 12 évig munkálkodott a nyugati területen, az utóbbi években mint a terület elöljárója, ki lett nevezve Unió titkár és pénztárosnak. Az ő helyébe Zarka alyafi lett megválasztva a terület elöljárójának. De nemcsak ez a fontos változás következett be, hanem ezenfelül is több áthelyezés történt. Mindazonáltal a lélekmentés aránylag jól sikerült, mivel 36 lelket vettek föl keresztség és szavazás által, kizárás és halálozás által 11 lelket veszített a terület. A levél általi átutalások folytán, amely a lélekmentéshez hozzájárult, összesen 45 lélekkel szaporodott a nyugati terület lélekszáma, 244-ről 289-re.

Ez a leszámolás is a legteljesebb egyetértésben folyt le és a bizottsági tagok gondos munkát végeztek. Zarka atyafi jelentéséből megtudtuk, hogy bár a gazdasági válság itt is érezte hatását és a tized mintegy 14%-al csök-

kent, mindazonáltal a terület hiánytalanul zárt, csak a leltárösszegnél és az alapoknál volt együttvéve 900.— P hiány. A nyugati területen különösen a könyvevangélisták részesültek nagy segítségben, amennyiben sokan betegeskedtek.

A terület maga megnagyobbodott azáltal, hogy az Unió Bizottság határozata folytán a középterületől Fejérmegyét átvették az ottani gyülekezetekkel. Minthogy 42 tagot január 1-től átvettek, úgy a lélekszám 331-re növekedett. A munkások száma is örvendetesen gyarapodott, ami a mai viszonyok között Isten kegyelmes segítségének köszönhető.

A közép terület leszámolósa

Budapesten folyt le jan. 26-án. Az előljáró jelentéséből kitűnt, hogy a középterületen 147 lélek lett fölvéve keresztség és szavazás által, ezzel szemben elbocsájtva, kizárás és halálozás által 69 lélek, a tiszta növekedés 63 lélek volt, így a létszám 951-ről 1014-re emelkedett.

A leszámolóbizottság nagy örömmel és hozzáértéssel végezte fontos munkáját. A tizedben beálló csökkenés körülbelül 12% volt, mindazonáltal, ha leszámítjuk az alapok hiányát, a közép terület körülbelül 700.— P főléssleggel zárta az évet. A jóléti pénztár és könyvevangélista segély pénztár hiánya azonban a közép területen is 1,400.— pengőt tett ki, amellyel a könyvevangélistákat és a testvéreket erőn felül kellett segélyeznie. Ezt, valamint a leltárleírást tekintetbe véve, a közép terület hiánya mintegy 2,500.— P volt.

Az Unió leszámolóshoz,

amely január 29-én és 30-án tartatott meg, a Divízió részéről megjelent Rühling atyafi és jelen voltak az összes bizottsági tagok. Ezen bizottság hatáskörébe tartozik a magyarországi

mű összes ága. A bizottság gondosan megvizsgálta az egész helyzetet és megállapította, hogy megfontolt és helyes gazdálkodást folytattunk.

A Kiadóhivatalnak az 1932 év igen nehéz volt, különösen azért, mert a könyvevangélista testvéreknek nagy része betegeskedett és eredményük lényegesen lecsökkent. A forgalom 40%-os csökkenése előidézte a kiadónak nehéz helyzetét. A megtett intézkedések azonban az Úrnak segítségével elegendők lesznek, hogy ezen fontos és egyedüli intézményünk az új évben ismét viruljon. Minden terület kapott egy segéd könyvevangélista vezetőt és ezen értelmes és tapasztalt atyafiak, Tóth atyafival, az Unió könyvevangélista vezetőjével karöltve, biztosítják a könyvevangélista mű fejlődését.

Az „Advent Hírnök” leszámolósa elég rosszul sikerült, amennyiben 1,200 pengő ráfizetése volt az Uniónak. Így el kellett határozunk azt, hogy ez évben 10 szám helyett csak hat jelenik meg 20 filléres példánykénti árban, de 800 példánynak legalább el kell fogyni, ha nem akarunk e lap nélkül maradni.

Miután a fizetések és az összes kiadások a mai helyzet kereteibe illesztettek, úgy emberi részről megtörtént mindaz, ami megtörténhetett, hogy az Úrnak művét az új évben is eredményesen végezhessek. Mi, akik tudjuk, hogy az Istennek országa elközelített és azt is tudjuk, hogy e világ napjai megszámláltattak és az Úr Jézusnak eljövetele közel van, Isten Lelkének indításából mindent meg kell tennünk, hogy egy megszentelt nép fogadhassa a dicsőségnek királyát, amely népből senki sem hiányzik, aki csak őszinte és az örök élet után vágyakozik. Hogy Istennek ezen kedves akarata teljesülhessen, azért kérlek kedves testvéreim, tegyetek meg minden lehető, hogy jó lelkiismerettel megjelenhessünk mind mennyei Bírónk előtt.
Zeiner A.

Missziólevél Kisáziából.

Bakos atyafi Smirnából, Kisáziából a következő tapasztalatokat írja:

Üdvözlötül Zsolt. 40, 10—12. verseit!

Smirna Törökország legszebb és legtisztább városainak egyike, ahol hajdan az Úrnak nagyon hűséges gyülekezete volt; de sajnos ma már csak az emlékü van meg, mert az ellenség dühe addig dúlt-fúlt, amíg teljesen meg nem semmisítette őket. Ezt a várost ma is Törökország legfanatikusabb népe lakja s mielőtt idejöttem volna a munkát megkezdeni, a többi felekezetek misszionáriusai is nagy érdeklődéssel tekintettek vállalkozásom elé, mert ötöt kö-

zülük korábban már kiutasítottak a városból és még nagyobb pénzbírságot is kellett büntetésül fizetni. Ők nem kezdhettek munkát ebben a török városban. Kiváncsiak voltak, hogy én milyen szerencsével fogok járni.

Megérkezésem után másnap elmentem a Rendőrségre s mikor a Rendőrfőnöknél jelentkeztem, nagyon forgatta az okmányaimat és könyveimet, és azt kérdezte, hogy milyen nemzetiségű vagyok. Amikor megmondtam, hogy magyar, azonnal aláírta az engedélyt, sőt ő maga is vett tőlem mindjárt egy könyvet. Célul tüzttem ki magamnak 10 lelket, akikkel

foglalkozni kívántam ebben a városban. Ebből az Úr az első héten kettőt meg is adott. De amint teltek a napok s a munkám mindig eredményesebb lett, csakhamar jelentkezett az ellenség is egy igazgató képében, aki mikor bemutattam a könyveimet azt mondta: „jó hogy jössz s úgy nézz rám, hogy a többieket is én adtam át a rendőrségnek és utasítottam ki a városból és most téged is kiutasítatlak.“ Én természetesen kértem, hogy olvassa át előbb a könyveimet, amelyeket terjesztek, hogy az igen hasznos a népek s nincs benne semmi rossz dolog. De ő hajthatatlan maradt. Még ingyen sem akarta megtartani a könyvet. Végül a sok rábeszélésre mégis elfogadta átolvasás végett. Innen egyenesen a két ott élő testvérünkhöz mentem a dolgot velük együtt megbeszélni. Ők azt a tanácsot adták, hogy most éppen van hajó Istambulba, hát csak menjek azonnal vissza. De nekem meg eszembe jutott Nehémiás 6, 11. verse, ahol az van megírva, hogy „avagy ilyen férfiúnak mint én vagyok, illik-e futni?“ Így elhatároztam, hogy maradok, bármi történik is.

Álom általi utasítás az Úrtól.

Ilyen gondolatokkal telve feküdtem le azon este s az Úr éjjel adott egy álmot, amelyben megmutatott egy szép várost, Smirnáától 62 kilométerre, ahol sok könyvet lehet eladni. Reggel amint felébredtem azonnal felkészültem az útra és elutaztam az álomban megmutatott városba. És hogy mennyire igaz volt az álom, mi sem igazolja jobban, minthogy 18 órai munkaidő alatt 78 Pengő forgalmat értem el. De ez még nem minden, mert emellet öt hűséges barátokozót is találtam munkaközben és mind az öt magyar. Valóban csodálatos, hogy az Úr hogyan vezetett bennünket össze. Mikor este az üzenetről kezdtem nekik beszélni, amelyet hirdetünk, egyszerre csak felugrik az egyik asszony és azt mondja: Ugye kedves Uram, Ön adventista? — Igen, mondom én, amire ő elkezd sírni örömeiben és azt mondja: „Óh, hogyan is érhettem én azt meg, hogy az Úr követői által ebben a sötét országban is felkerestet engem, holott én azt meg sem érdem-

lem.“ S aztán könnyek között sírva elmondta, hogy három évvel ezelőtt már a keresztség előtt állott, de az anyja és munkaadójának rábeszélésére nem keresztelkedett meg s most látja annak káros következményeit. De most megnyugszik, mert itt is megismerkedhetett az Úr Jézus gyermekeivel s egyetlen vágya, hogy az Úrnak szolgálhasson ő is s vele mielőbb szövetséget köthessen. Egyben általam kedves Édesanyjának e helyen azt üzeni, hogy ne busúljon, mert azok a jó tanítások amelyeket az adventisták-tól hallott, szívében vannak és barátnőinek is azt üzeni, hogy boldogok azok, akik az adventisták által tanított igazságokat Istentől jövő figyelmeztetés gyanánt fogadják el, mert azok nem kerülhetnek olyan rossz helyzetbe, mint akik megvetik a hallott jókat.

Szeretettel üdvözli a Békés-Gyula-i testvéreket, különösképen a Kertész testvéreket, valamint a k. Zeiner atyafit, akinek előadásait és tanításait köszöni és még most is szeretné hallgatni. Kér mindnyájatokat, hogy imádkozzatok érte és férjéért. A neve: Kopik Józsefné, leánykori neve: Szilágyi Mariska, gyulai kalaposnő. Három nap mulva pedig vissza mentem Smirnába és felkerestem azt az igazgató tanítót, akinél a könyvet hagytam áttanulmányozás végett. Amikor beléptem hozzá éppen két urral beszélt, akikről én azt gondoltam, hogy titkos rendőrök, akikkel engem el akar vitetni. De 8—10 percnyi várakozás után behívott és azt mondta: valljam be, hogy mi elakarjuk őket téríteni vallásuktól. Én azonban azt válaszoltam, hogy: mennyi könyvre van szüksége az iskolának a bemutatott példány alapján? — Erre dühösen kirohant és otthagytott s a földszintről szólta fel, hogy a könyveket mindjárt küldi. Tényleg kevés várakozás után hozta is a szolgálta. Délután még találkoztam vele a

lóvasuton, köszöntem is neki, de nem fogadta el. Ebből láttam, hogy biztosan mindent elkövetett a Rendőrség, hogy engem kiutasítsanak, de ott nem fogadták meg a tanácsát. Így megerősödtem a munkámban és folytattam tovább úgyhogy 202 óra alatt 614.31 pengőért értem el. Pedig nehéz gazdasági

Manisa fő uccája. Ide küldte az Úr álom által Bakos atyafit s itt talált 5 kedves lelket, kik közül egy már Magyarországon megismerte az igazságot a k. Zeiner atyafitól.

viszonyok vannak itt is. Csak azt tapasztaltam, hogy ma sokkal nagyobb hitre van szüksége a könyv-evangélistának, mint régebben. Kedves magyar Testvéreim, imáitokban gondolatok az én munkaterületemre is és azon kedves lelkekre, akiket e helyeken találtam

Efézus romjai. Itt volt hajdan a „kivánatos” gyülekezet. Az egykor híres város nagyságának ma már csak az emlékei vannak meg.

és találni fogok, hogy majd az új földön együtt örvehdhessünk az Úrban örökké, s örömmel énekelhessük a Mózesnek és Bányának énekét. Kedves Feleségem és, kis családom is szeretettel üdvözöl Benneteket. Atyátokfia az Úr Jézusban:
Bakos Pál

A nyelv bűnei.

„Vajjon a forrás ugyanabból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt?” Jakab 3, 11.

Mennyei Atyánk egyik legnagyobb ajándéka az ember beszélőképessége. El sem tudjuk gondolni, hogy hová jutnánk ez adomány nélkül. Ezt a kort, amelyben mi élünk, lehetne a „beszédek korának” is elnevezni, olyan nagy szerepe van annak a mindennapi életben. Nics is mit csodálkozunk, ha aztán itt-ott olyan beszédek is hallunk, — sokszor még sorainkban is — amelyeket egyáltalán nem kellene hallanunk. Valóban bámulatos erő és hatás rejlik a szavakban, a beszédben. Maga Jézus is ebben tűnt ki elsősorban. Ő nem használta fel tanításai megértésére a zenét vagy a művészetet, vagy valami rithmikus ábrázolást, hanem beszélt, egyszerű de lélekkel telt, éltetadó ígéket. Ha szólt, minden szava kijelentés volt. Ezért vonzódtak hozzá a reményevesztettek és kereső lelkek. Maga is megerősítette szavainak értékes voltát, amikor azt mondta: „A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” Ján. 6, 63. De milyen meggondoltak lehettek azok a szavak, amelyeket szólt!

Jézushoz hasonlóan kellene nekünk is vigyázni mindig arra, hogy mit szólunk. Meg kellene gondolni azt, hogy amit mondunk üdvösséges-e, vagy kárhuzatos; életadó-e, avagy a pusztulásba, romlásba taszít másokat; mert ha nem az Isten Lelkének befolyása alá kerülünk, hanem a démoni befolyás alá, akkor az ördög eszköze lesz a nyelv. Gyilkossá lehet fegyver nélkül, gyűjtogatóvá gyűjtő nélkül, méregkeverővé méreg nélkül! Ez pedig mérhetetlenül kárhuzatos! Nem ezért adta az Úr a nyelvet s beszélőképességet. Ezt a tényt különben nemcsak

a keresztények ismerték fel, hanem a világban lévők is. Ime egy-két példa errenézve:

Siamban egykor minden *rágalmazónak* bevarták a száját büntetésül. Ha ez a törvény ma életben volna, akkor meglepődnénk, hogy mennyi „fényes társalgó” és „jó szónok” halna éhen e bűne miatt.

Még háromszáz évvel ezelőtt is a *hítségönek* kivágták a nyelvét. Ha ma ez a rendelkezés érvényben volna, elbámulnánk, hogy mennyi néma ember volna körülöttünk.

A régi Rómában mindenkinek a hátára, aki valami *szégyenteljes*, vagy *ocsmány* beszédet folytatott, egy darab bűzös húst kötöttek, hogy felismerjék. Képzeljük csak el, ha ezt a rendelkezést ma is megvalósítanák, hogy milyen pestises volna körülöttünk a levegő.

Hányszor előfordul pedig az, hogy az a nyelv, amelynek Istent kellene magasztalni, az Ő nevét dicsőíteni és akaratát hirdetni, olyan forrássá válik, amelyből nem édes, hanem vagy sós, vagy keserű víz folyik! Miért? Mert a forrás nem jó! Sós forrásból nem jöhet édes víz! Ha valaki azért tiszta vizet akar, akkor annak első sorban a forrást kell tisztává tenni. Ez pedig a szív. „A szív teljességéből szól a száj.” Máté 12, 34. A nyelv pedig a bennünk lévő forrás csatornája. Életünknek kell tehát szentnek lenni és akkor a beszédünk is szent lesz. Ha Krisztus lakozik bennünk, akkor a Krisztus szól belőlünk. De ha beszédünkben tisztátalan, hazug, keserű, káromló szavakat használunk, akkor az annak a jele, hogy az Úr még nem lakozik állandóan bennünk: a szívünkben.

Sirach azt ajánlja könyvében, hogy tegyünk úgy mint azon bölcsek, akik „arany mérlegen mérik meg szavaikat.” (21, 27.) A Példabeszé-

dek szerzője pedig így szól: „A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; aki pedig megtartóztatja ajkait, értelmes.” (Példb. 10, 19.) Minden meggondolatlan beszédet, kritizálást tudatosan vissza kell utasítanunk. Nem mondhatjuk azt, mint némelyek, hogy: „az ember csak nem mérhet meg külön minden egyes szót!” — mert van valaki aki megmér minden egyes kimondott szót és ez maga az Úr Jézus: „De mondom néktek: minden hivalkodó (hiábavaló) beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.” Máté 12, 36.

Ne vonakodjunk tehát szavainkat most meggondolni, mert akkor könnyebb lesz a számadás az ítéletnél. Ne legyünk azok közül valók, akik *hamis tanubizonyosságot tesznek* felebarátjaik ellen. 2. Móz. 20, 16. Akik teljeseek minden hamissággal, gonosszággal, *kapzsisággal, rosszasággal, rakvák irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal*; susárlók, rágalmazók, dölyfösek, rosszban mesterkedők, engesztelhetetlenek, engedetlenek. Róma 1, 29. 30. 31. Az Úr kijelentése szerint a nyelves ember meg nem marad e földön s a zsarnokot addig űzi a veszedelem, amíg nyaka szakad. Zsolt. 140, 12; 52, 4—7. Az ártalmas beszédek szólót és álnok nyelvű embert az Úr kiszaggatja az élők közül. A titkon rágalmazót, a nagyralátót, és kevély szívűt el nem szenvedheti. Zsolt. 101, 5—8.

Az ember ma sokat tud. Vadállatokat szelidít, hatalmas hajókat kormányoz, az Óceánt átrepüli, az éterhullámokat uralja, halálsugarakkal gyógyít stb. . . de a nyelvét, azt a kicsiny jósságot, azt saját erejéből nem tudja kormányozni. Jakab 3, 8. Ezt tapasztalta a Zsoltáros is, azért így imádkozott: „tégý Úram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását! Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy Istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe;” Zsolt. 141, 3—6. Isten Lelke az a titkos erő, amely biztosan irányíthatja azt. Legyen azért imánk célja az, hogy együtt mondassuk a Zsoltárossal: „*felbuzog szívem szép beszédre, nyelvem jó írónak tolla!*” Zsolt. 45, 2. Így remélhetjük, hogy azok között leszünk, akik a Sion hegyén állanak majd a Bárány körül, mint akiknek „*szájukban nem találatott álnokság.*” Jel. 14, 1—5. Katona S.

A meg nem osztott szolgálat.

„Mostantól fogva embereket fogsz.” Lukács 5, 10.

Péter már egyideje Jézus tanítványa volt. (Ján. 1—4.) de nem osztatlan szívvel. Senki sem mondhatja róla, hogy tanítványságának első

idejében valakit is Jézushoz vezetett volna, mint azt testvére András tette. (Ján. 1, 40—42.) Ugy látszik, mintha az első buzgalom egy kicsit alábbhagyott volna nála, mert Luk. 5, 5. szerint ismét a régi foglalkozása mellett találjuk őt, habár itt sem érte el a régi jó eredményt. Egy szép napon aztán Jézus Kapernaumba jött, Péter városába és a tengerparton mondott beszéde után azt a parancsot adta Péternek, hogy evezzen a „mély vízre” és vesse ki hálóját. Péternek, aki tapasztalt halász volt, ez a parancs természetellenesnek tűnhetett fel, először azért, mert az a napszak a halfogásra kedvezőtlen volt, másrészt pedig a mélyvíz nem az a hely volt, amelyik a bőséges halfogásra alkalmas lett volna. Bár a halászok egész éjjel dolgoztak és semmit sem fogtak, Péter Mesterének szavára hittel telten mondta: „*a Te parancsolodra levetem a hálót.*” Amidőn pedig megtette, az ismert gazdag eredmény koronázta munkáját. Ennek a halfogásnak azonban szimbolikus jelentősége van. „Látván pedig ezt Simon Péter, Jézus lábai elé esék, mondván: eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” És monda Simonnak Jézus: „Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz.” Luk. 5, 8. 10. Milyen változásnak kellett Péterben történni, hogy az Urért végzett munkája eredményes legyen? Péter beismerése, hogy „Uram én bűnös ember vagyok” — felfedi a titkot. Amikor látta Péter az Úr korlátlan mindenhatóságát, hogy még a tenger halai is engedelmesen a hálóba vonultak parancsára, felismerte azt, hogy az Úrnak nem tetszik megosztott szolgálata. Meglátta bűnös voltát félszívűségében, felismerte azt, hogy habár keresztelt is lelkeket, akik Jézus beszédére tértek meg (János 4, 1. 2.), ő mégis csak méltatlan követője az Úrnak. Eredményének titkát azonban megérthetjük Jézus eme szavaiból, melyeket hozzájuk intézett: „Kövessetek engem és azt mívelem, hogy embereket halásszatok.” Máté 4, 18. 19. Egy halásznak nem igen nyílik jó kilátás arra, hogy kiváló apostol legyen. Nem is mondta Jézus azt, hogy Péter önmagából egy jó halászt fog majd faragni, hanem azt mondta: „*én ember halászokká teszlek titeket.*” (Német szöveg.) Mivel Péter ettől a naptól kezdve osztatlan szívvel szolgált az Úrnak, azért aztán elérhette azt a nagy eredményt, amelyet pünkösöd napján az evangélium hálójával fogott.

Némelyeknek sajnos az Úr népe közül ma is így kell szólani, mint egykor Péternek: teljes erővel dolgoztam és még sem fogtam semmit. Mi az eredménytelenségnek az oka? Kétségkívül az, hogy az illető azt hiszi, hogy az Urat megosztott szívvel is lehet szolgálni. Szolgálnak ők ugyan az Úrnak, de bizony sok-

szor a földi elébe kerül a mennyieieknek, az ideigvaló az örökkévalóknak. És ha aztán a gyülekezet nem szaporodik, a munka áll, akkor „bizony kemény talaj ez”, „megkeményedett szívű nép ez”, „a gyülekezet nem teljesíti kötelességét az Úrral szemben”, stb., megjegyzéseket hallhatunk. „Az Úr nem akar megosztott szolgálatot; Isten szolgáinak meg kell tanulni naponként magukat teljesen az Úrnak szentelni.” (Din. d. Ev. 99. old.) „Láttam, hogy az igazságot, amelyet megismertél, szereted, de nem szentelődöttél meg teljesen általa. Szolgálatodat megosztottad az Úr és a Mammon szolgálata között. Ez a megosztott szolgálat korlát az úton, ami miatt nem lehetsz igazi missziómunkása az Úrnak.” (Bizonyágtételek 4, k. 350. old.)

Hogy az ilyen határozatlanság hová vezet, láthatjuk Démás életéből, aki Pál apostol munkatársa volt és „e jelenvaló világhoz való ragaszkodása” még az Úr népe közül is kiszakította. 2. Tim. 4, 10. Ha valaki azért e tekintetben megkísértette, ne felejtse el Pál szavait: „Te annakokáért én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; . . . a munkának terhét hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze. Mert egyetlen harcos sem foglalkozhat kenyérkeresettel, mert különben nem tetszhet annak, aki őt szolgálatba fogadta.” 2. Tim. 2, 1–4. Menge. Ezeknek az Igéknek a megfogadása új tapasztalatokat szerez nekünk. Az Úr azon ígérete megvalósul rajtunk: „Akkor az Úrnak Lelke reád fog szállani . . . és más emberré leszel.” 1. Sám. 10, 6.

A kegyelem üzenetének utolsó követői teljesen oda kell szenteljék magukat az Úrnak, *osztatlan szeretettel* szolgáljanak Néki és akkor tapasztalni fogják a missziómunkában amit Pál apostol mond Róma 15, 29-ben: Tudom, hogy Krisztus evangéliuma áldásának teljességével megyek. „Én ellenben megteljesedem az Úr Lelkének erejével és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétkét és Izráelnek az ő bűnét.” Mikeás 3, 8. Az ilyeneknek szól az ígért „mostantól fogva embereket fogsz”, mert Ő emberhalászokká teszi őket. W. M. H.

Tíz parancsolat a gyermekiskolai tanítók számára.

1. Készülj kellően elő minden egyes gyermekösszejövetelre, mert a felnőtteknek igen nehéz a gyermekek nyelvén beszélni. A gyermekiskola tanítójának jó bibliamagyarázónak kell lenni.

2. A tanításnál inkább fordulj a gyermek szívéhez, mint értelméhez, mert arra kell gondolni, hogy a gyermek inkább él a szívével mint a fejével.

3. Ne adj a gyermeknek sok táplálékot egyszerre, inkább kevesebbet, de jót és jól, mint sokat és meg nem emészthetőt.

4. Ügyelj a gyermeknél a rendre és a fegyelemre minden engedékenység, szeretet, türelem és elnézés dacára is, mert az Isten házával és felnőttekkel szembeni tiszteletadás gyakran hagy maga után kívánni valót.

5. Ne csak bibliai történeteket, hanem magát a Bibliát is ismertesd meg a gyermekkel, amennyiben te magad is szorgalmasan használjad azt és így a gyermek is ahhoz alkalmazkodik.

6. A látszólagos eredménytelenségek és hibák ne csüggyessenek el. Munkád az Úrnak nem hiábavaló, mert Krisztus helyett szólasz.

7. Ne kedvetlenedj el és ne hagyd abba ezt a munkát, habár néha meg nem értéssel, félreértéssel és ellentállással is találkozol. Az Úr a sereg élén halad és mindeneket jól vezet.

8. Beszélj amilyen gyakran csak tudsz a gyermek szüleivel a reád bízott gyermek felől. A szülőháznak, gyermekiskolának és gyülekezetnek gyermekeink megmentésénél egy szent hármasszövetséget kell alkotni.

9. Ne felejtse el a gyermekeket nemcsak imádkozni megtanítani, hanem velük együtt imádkozzál is, és otthon imádkozz érettük minden napon. Az ima a legjobb nevelőeszköz.

10. Légy a gyermekeknek mindenben jó példa, mert ők jobban hisznek a szemeiknek, mint füleiknek. Különösen a missziómunkában légy első és legjobb példaadójuk. Megváltónk iránti szeretetük pedig legyen szívüket teljesen átható igazi szeretet.

Bäcker F.

Bpest „C” gyülekezetének „Tábea” jelentése az 1932. év IV. negyedéről.

Zsoltárok 147, 12–14. Amint a Zsoltárfőmondja „Dicsérd, óh Sion, a te Istenedet”, úgy szolgáljon ezen jelentés is arra, hogy Istenünk neve legyen dicsérve azon áldásért, amit az elmúlt negyedben is reánk árasztott. Valóban mondanunk kell: Zsolt. 34, 9. „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr és boldog az az ember, aki Ő benne bíz.”

A 3-ik negyed végén a pénztár állománya P 23,49 volt. Két kiállításon befolyt P 161,91. Ahhoz hozzá jön az ünnepély alkalmával be-

folyt tányérpénz és egyéb adakozás P 109.60 ami összesen kitesz 389.— pengőt.

Kiadtunk anyagra P 84.09, cipőjavításért P 18.50, élelemre P 114.06, készpénztámogatás P 10.—, egyéb kiadás P 2.70, összesen P 229.35. Marad pénztári állomány az évnegyed végén P 59.65. A raktár anyagértéke P 50.—.

Segélyben részesült: 7 férfi, 23 nő és 30 gyermek. Elosztott ruhadarabok száma 157 és 28 pár cipő.

Élelem kiosztatott: 12 métermázsa burgonya, 200 kg. bab, 20 kg. libazsír és 30 kg. tészta. Azonkívül különböző gyermekjátékok és egy vándorkosár.

Egy néhány vidéki testvéren is tudtunk segíteni ruhával és cipővel. Küldtünk: 1 csomagot Balassagyarmatra, 2 csomagot Farnosra, 1 csomagot Kisapostagra, 1 csomagot Rácalmásra és 1 csomagot Dunakisvársányra.

A munka után jól esett az ünneplés is. Így január 1-én tartottuk meg „Tábea“ ünnepélyünket, amelyen az Úr nagyon gazdagon érezte velünk áldását. Sok gyermekajak dícsérte ezen az estén az Urat. A szép szavak mellett az ének- és zeneszámok tették széppé az estét. Ezen alkalommal 14 ruhákat tartalmazó csomagot és 17 élelmet tartalmazó csomagot adtunk át egyes testvéreinknek. A gyermekek között 25 db. ajándék csomagot osztottunk ki. Meghatottan és hálával eltelve távozott el mindenki az ünnepélyről.

Legyen az Úré a dicsőség mindenekért és áldja meg továbbra is ezt a nemes munkát.
Bpest „C“ gyülekezete.

Halálozás.

1932. évi szeptember hó 9-én Bottyánszky Mihályné testvérnőnk 63 éves korában az Úrban elaludt. A hosszú betegség által elgyöngült testét 11-én adtuk vissza az anyaföldnek. A testvérnő a békéscsabai gyülekezet régi tagja volt és az Úrhoz való hűséges ragaszkodását mindvégig megtartotta. A ravatalnál, valamint a sírnál alulírott emlékezett meg a testvérnő harcairól és a Megváltóról, aki vigasztalva vezette az örök cél felé. Adja az Úr, hogy ama nagy napon örömben viszontláthassa azokat akiket itt hagyott.

Stoics I.

Súlyos veszteség érte a kedves Fekete testvérnőt és családját, úgy szintén a dorozsmai gyülekezetet is.

Fentnevezett testvérnőnknek fia, Fekete Sándor atyafi, alig 21. éves korában a szegedi kórházban vakbélgyulladás következtében

1932. év december hó 8-án hajnalban az Úrban elhunyt. Szeretett atyánkfia 1929. év május havában kötött szövetséget az Úr Jézussal és 3^{1/2} évi tanítványság után elszólította őt az Úr szerettei közül.

Az elmúlt nyár folyamán még részt vett az ifjúsági kiránduláson Diósjenőn és jelen volt a november havában megtartott kecskeméti konferencián is, ahová kerékpáron utazott el. Az ő esete bizonyítja azt, hogy mennyire meg kell ragadni az alkalmakat, még áron is, mert a napok gonoszok. Tevékeny és munkás élete által jó példát nyújtott hittestvéreinek és mindazoknak, akik őt ismerték.

Temetésén Michnay atyánkfia tett bizonyosságot az Úrban elhunytak boldog reménységéről szépszámú hallgatóság előtt. Abban a hitben kísértük ki a temetőbe, hogy a feltámadás után vele leszünk az Isten országában.

Szabó J.

Özv. Kátai Jánosné testvérnőnk, ki 20 év óta tagja közösségünknek, 89 éves korában Gyulán, 1932. évi december hó 13-án reggel 8 órakor az Úrban elaludt. A gyászbeszédet Buzgó testvérünk tartotta a 91. Zsolt. és Jel. 14. 13. versek alapján a gyászoló gyülekezethez. Adja az Úr, hogy a feltámadás napján viszontlássuk Őt mind azokkal együtt, akik eszerint a reménység szerint éltek. Amen.

ifj. Jeszenszky B.

1932. évi december hó 14-én aludt el az Úrban Marinka Istvánné testvérnőnk 63 éves korában. A battonyai gyülekezet hűséges tagja volt 11 éven keresztül. Hosszabb betegsége alatt csak egyért könyörgött az Úrhoz, hogy gyermekeit mingvégig tartsa meg a hitben. Temetése 16-án volt. Úgy a háznál, valamint a sírnál alulírott alkalma volt bizonyosságot fenni a hívőkben élő reménységről. Adjon az Úr néki boldog viszontlátást szeretteivel.

Stoics I.

Változás az „Advent Hírnök“ megjelenésében. Értesítjük Testvéreinket, hogy az „Advent Hírnök“ ez évben csak hatszor jelenik meg és pedig március, május, július, szeptember, november hónapok elején és december hó végén. Az árát 24 fillérről 20 fillérre szállítottuk le.

„ADVENTHIRNÖK“ H. N. Adventisták Magyarországi Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Katona Sándor

Felelős kiadó: Jenik Gyula

Egyesszám ára 20 fillér.

Vallásos Irtak Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest